

tænklighed ved den Grundtante, der gaar igjennem Hovedforslaget, nemlig indenfor dette lille Korps at skabe to bestemte affondrede Grupper. Det forekommer mig, at medens man ved Forslaget har søgt at værne om den gode Aand og Tone mellem Officererne udenfor Korpsket og Officererne i Korpsket, er man her gaet den modsatte Vej og skaber en Slags Raste for sig i Regnskabsførerklassen og en anden høiere staaende Raste for sig i Intendanturstaben. Dette forekommer mig umulig kan være helbigt at indbringe i Intendanturkorpsket. Jeg vil dog imidlertid sige, at jeg kunde slutte mig dertil, dersom jeg kunde anerkjende Nødvendigheden deraf, men det har ikke været mig muligt at se, at der laa nogen Nødvendighed til Grund derved; thi det vil efter min Formening være den letteste Sag af Verden at ordne Forholdene saaledes gennem Avancementsbestemmelser, at man kun fik de Kræfter, der vare brugelige, op i de høiere Stillinger, hvor den større Omsigt, det større Kjendskab til Hærens Administration er nødvendig. Det viser sig ogsaa, naar man gaar videre i Lovforslaget, meget tydelig, at Krigsbestyrelsen heller ikke paa dette Punkt har kunnet give Afslag paa at faae den ene Klasse op i den anden. Naar man følger de Bestemmelser for Ansættelser og Forfremmelser, som indeholdes i Lovforslaget, viser det sig for det Første, at Lieutenanter, der henhøre til Regnskabsklassen, ere Rekruter for Intendanturstabens Kapitainer, og dernæst viser det sig endvidere, at man heller ikke tager i Betænkning at oversføre Kapitainer fra Regnskabsafdelingen til Intendanturstaben. Det eneste Sted, hvor Forskjellen kommer frem, er ved Avancementet til Oberstlieutenant, idet man vil forbeholde dette ubelukkende for Intendanturstabens Kapitainer, men selv der har man dog ikke ubelukkethet Regnskabskapitainer fra Avancement, idet nemlig en Bestemmelse i Lovforslaget udtaler, at i Krigstid, det vil sige under de allerneft præfære Forhold, vil man ikke alene have Frihed til at kunne oversføre Kapitainer fra Regnskabsafdelingen til Intendanturstabskapitainklassen, men man mener endogsaa at kunne gjøre Regning paa, at ældre Kapitainer i Regnskabsafdelingen ikke kunne anvendes som Oberstlieutenanter i Intendanturstaben. Skulde man kunne gjøre en saadan Regning under de vanskelige Krigsforhold, forekommer der mig at være endnu mindre Betænklighed ved ogsaa at fastholde denne Mulighed for dem under Fredsforhold, og det forekommer mig saaledes ikke, at der er nogen som helst Grund herved i Tjenestens Interesje eller i de Paagældendes Interesje til at holde denne skarpe Adskillelse, naar man blot indretter Avancementsbestemmelserne saaledes, at man virkelig faar de dygtigste og mest administrativt udviklede Kræfter op i de høiere Poster, hvor det kommer an paa slige Egenstaber. Lovrigt skal jeg bemærke, at, naar Lovforslaget udtaler,

at de skulle vælges mellem de Følt, som have haft Leilighed til at vise deres Dygtighed i denne Retning, tror jeg, at det vil vise sig overordentlig vanskeligt for en Kapitain af Regnskabsafdelingen, der har ud og har ind beskæftiget sig med Forhold, der ligge indenfor det temmelig snevre Omraade, han bevæger sig paa, at komme til at vise noget særligt Dygtigt i den mere overordnede Administration. Der er i Forslaget paa forskjellige Steder skjelnet mellem Officerer af Intendanturstaben eller Intendanturkorpsket og andre Officerer af Hæren, men naar vi komme til Chefpladens Besættelse, er der kun nævnet i Almindelighed en Oberst eller Oberstlieutenant af Hæren. Jeg antager, at Meningen ikke har været den at ville ubelukkethet Oberstlieutenanter af Intendanturstaben fra at avancere til Chefsposten, idet det vel efter al Rimelighed vil være det Sandsynligste, at man mellem dem vil finde de dygtigste Kræfter dertil. Men jeg antager, at en lille Omredaktion paa dette Punkt maa foretages for at forhindre Misforstaaelse. Som de Herrer ville se, er der paa samme Sted truffet en Bestemmelse, som idetmindste i sin Form forekommer mig at være noget besynderlig. Det er nemlig den, at Chefen skal være Oberst eller Oberstlieutenant, men efter længere Tids Tjeneste i Klassen kan han forfremmes til Generalmajor. Det forekommer mig, at denne Forfremmelsesakt dog maa være omgjærdet af noget mere bestemte Grændser, end der her er givet den; thi, saavidt jeg kan skjønne, lægges det her ubelukkethet i Administrationens Haand, hvor lang denne Narvælle skal være, efter hvilken Vedkommende kan avancere. Ligeledes turde det vel ogsaa være et Spørgsmaal, om der ikke for Oberstlieutenantens Forfremmelse til Oberst skulde være en bestemt Tidsgrense eller andre Bestemmelser, der kunde regulere det nærmere. Der er i § 8, næstsidste Satz, en Bestemmelse, som jeg tilstaa, at jeg ikke ganske har forstaaet, men som jeg muligvis af den høitagtede Minister kunde faae nogen Forklaring paa. Der staar deri, at, naar Kapitainer af Hæren forsettes til Korpsket eller i dette, fra Regnskabsofficerklassen til Intendanturstaben, erholde de en ny Tjenestealder som Kapitain i Linien fra Forsettelssdagen. Jeg læser det saaledes, at, naar en Kapitain gaar over i Intendanturstaben eller Intendanturkorpsket overhovedet, forandres hans Anciennitet i Linien, og han faar Anciennitet i Linien fra den Dag, han er bleven forsat. Jeg forstaaer ikke ganske denne Bestemmelse. Jeg kan godt forstaa den, hvis Meningen er den, at han forsettes og faar en anden Anciennitet i Intendanturstaben eller Intendanturkorpsket, men jeg forstaaer ikke, hvorledes man vil forandre hans Anciennitet i Linien. Thi sæt en Mand gik fra Intendanturkorpsket tilbage til Linien — og det maa dog kunne tænkes — vilde han jo ikke kunne gaa tilbage med den nye Anciennitet, og